

РЕШЕНИЕ

№ 10096

гр. София, 27.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3293** по описа за **2024** година докладвано от съдия Искра Гърбелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Директора на Национално тол управление (НТУ) към Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), чрез юрк. К., против Решение № 503/28.01.2024 г., постановено по АНД № 16861 по описа за 2023 г. на СРС, НО, 9-ти състав. С обжалваното решение е отменено Наказателно постановление ВГ01042023/4000/Р8-282/07.09.2023г., издадено от касатора, с което на основание чл. 179, ал. 3а от Закона за движението по пътищата за нарушение на 179, ал. 3а от ЗДвП. на З. Ж. Г., е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 800,00 /хиляда и осемстотин/ лева.

В касационната жалба са развити доводи за неправилност на съдебното решение. Касаторът оспорва изводите на съда, че санкционната разпоредба на чл.179, ал.3а ЗДвП противоречи на принципа на пропорционалност, поради което същата не следва да бъде прилагана. Според жалбоподателя съдът неправилно е тълкувал закона като в случая не може да бъде приложено изискването за пропорционалност и чл.9а от Директива 1999/62/ЕО. По същество от съд се иска да отмени обжалваното решение и да постанови друго, с което да потвърди процесното НП.

В съдебно заседание касаторът - Директора на Национално тол управление (НТУ) към

Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), се представлява от юрк. Г., която поддържа жалбата по изложените в нея съображения и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – З. Ж. Г., редовно призван, не се явява и не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура – прокурор Д. изразява становище за основателност на жалбата.

Административен съд – София - град, XXVII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК и при спазване на преклузивния 14-дневен срок.

За да постанови решението си районният съд е приел за установено от фактическа страна, че на 01.04.2022г. в 13:19 часа е установено в направление излизане от територията на Р България на ГКПП „О.“ - ферибот, е пристигнало ППС с рег. № - влекач, марка и модел „М. Актрос“ с обща максимална маса - над 12 тона, с 2 оси управляван от водача З. Ж. Г.. Посоченото ППС е било засечено на 13.03.2023г. в 15:18 часа да се движи по път А-2, км.6+804, включен в обхвата на платената пътна мрежа, при което било извършено нарушение с ППС, което имало валидна бордна карта, но е била платената за него категория е била по-малка от измерената категория. Дължимата такса по чл.10б, ал.5 от ЗП възлизала в размер на 71.00 лева.

При тези фактически констатации от правна страна съдът е счел, че „между размера на незаплатена такса по чл.10, ал.1, т.2 и чл.10б, ал.5 от Закона за пътищата в размер на 71.00 лева, дори и да е налице например предвиден фиксиран размер на компенсаторна такса за освобождаване от административно-наказателна отговорност в размер на 750.00 лева, и размера на наложената на жалбоподателя парична глоба за сумата 18000.00 лева е налице явна и категорична несъразмерност и непропорционалност в нарушение на критериите за съразмерност и пропорционалност, дефинирани в член 4, параграф 3 от ДФЕС и чл.9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на съвета от 17 юни 1999г. (в съотношение на незаплатената такса от 71.00 лева от 1 към 10 за компенсаторната такса и в съотношение от 1 към 25 за паричната глоба).“ С тези мотиви съдът е отменил процено НП като незаконосъобразно.

Прегледа на обжалваното решение установява, че в него липсват правни изводи на съда относно законосъобразността на процедурата по налагане на административно наказание, т.е. спазени ли са административнопроизводствените правила при издаването на процесните АУАН и НП, отговарят ли те на законовите извисквания за форма и съдържание, установена ли е компетентността на издалите ги органи. Липсват изводи и съставлява ли извършеното нарушение и ако „да“ коя е нарушената правна норма, както и съответства ли й санкционната такава. Вместо това, районният съд директно е изложил съображения за неприложимост на сочената в НП санкционна разпоредба. Независимо от горното, което самостоятелно би довело до отмяна и връщане на делото, настоящия съдебен състав намира, че дори в границите на фактическите установявания на първата инстанция, се установяват достатъчно тежки пороци при издаването на просените актове, които да обосноват отмяната на НП, която в най-пълна степен гарантира правата на санкционираното лице и

същевременно прави безпредметно връщането на делото и неоснователна жалбата на АНО.

Видно от съдържанието на АУАН и НП са допуснати съществени процесуални нарушения, които ограничават правото на защита на санкционираното лице. Съгласно чл. 42 ал. 1 т. 5 ЗАНН и чл. 57 ал. 1 т. 6 ЗАНН в АУАН и в НП следва да се посочат нарушените материалноправни разпоредби. В случая в АУАН е посочено, че жалбоподателят З. Ж. Г. е извършил административно нарушение по см. на чл. 179 ал. 3а ЗДвП като управлява пътно превозно средство по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което е дължима, но не е заплатена такса по чл.10, ал.1, т.2 от ЗДвП. Посочената като нарушена и в АУАН, и в НП, разпоредбата на чл. 179 ал. 3а ЗДвП обаче е санкционна по своя характер (предвижда, че водач, който управлява пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на Закона за пътищата, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на пътното превозно средство, се наказва с глоба в размер 1800 лв.), но не съдържа правило за поведение, което може да бъде нарушено от водача. Нарушената разпоредба в случая е тази по чл. 139 ал. 7 ЗДвП. Последната урежда задължение за водача на пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата, преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да закупи маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, които ще ползва, или да изпълни съответните задължения за установяване на изминатото разстояние и заплащане на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице. В случая обаче разпоредбата на чл. 139 ал. 7 ЗДвП не е посочена нито в АУАН, нито в НП, където единствено е възпроизведена приложимата санкционна норма - тази на чл. 179 ал. 3а ЗДвП.

Задължителен реквизит от съдържанието както на АУАН, така и на НП е нарушената материалноправна норма. Изискването на закона същата да бъде посочена има за цел да определи от една страна единството между нарушеното правило за поведение и твърдяното административно нарушение и от друга страна да обезпечи извършването на контрол за законосъобразност. Липсата на посочена норма, която е нарушена, представлява съществено нарушение, тъй като нарушава правото на защита на санкционирания субект, поради което е самостоятелно основание за отмяна на НП.

Наличието на толкова съществен порок прави безпредметно обсъждането на санкционната норма. Предвид изложеното решението на районния съд като краен резултат следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора разноски се следват на ответника по касацията, но тъй като такива не са претендирани и съдът не присъжда.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XXVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 503/28.01.2024 г., постановено по АНД № 16861 по описа за 2023 г. на СРС, НО, 9-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.